

↳ *Új Krisztina*

Nélküle

a játszótéren megmozgat
értem minden követ
zsebre tesz
a magasságtól fél
mégis a mászókán
várjuk anyát mikor jön
már ahogy ideér
kiforgatja apa zsebét
ő pedig a maradék
kaviccsal dobálja de
csak a fejét az a cél-
pont hogy megtudja
mi lesz velünk
nélküle rosszabb
apa mint én.

Kirakós

anya nem bírja elviselni
az őszt a levelek hullását
félti a fákat a téltől
legfőképp egy platánt
az ablakból néztem őt
mint a kirakósnál először
helyükre tette a levedlett
kérgeket és a többi réteget
sapkát sálat kabátot
lehúzta rólam a takarót is
abba bugyolálta az ágakat
végül jó éjszakát kívánt neki
az ablakból láttam
ahogy anya jobban szeret
nálam egy fát.

Emészthetetlen

anya a platánon ül éjjelente
apa ablakát lesi szűrődik-e ki
rajta fény hogy feltárja-e
az odabent rejtőző testet
nézi míg mást nem lát bele-
fárad nappal folyton alszik
nem akar játszani velem
azt mondja majd apa fog
gubbaszt álmában köztünk
fesztaóvságot növeszt
olykor felriasztom éhes-e
de jóllakott bagolyként
arcon köp csak válaszul
valami emészthetlennel
újra behunyja szemét
és azt rikoltja bújjak el
— így számol anya a vérrel.

▮ Pálffy András Gergely

Origami ember

Esténként meglátogat
az origami ember.
Kisimít és összegyűr.
A kezével barkóbázik:
kő, papír, olló,
állat vagy növény?

Ökölbe szorítva hallgatok,
de nem érdeklí. Így figyel.
Ahogy a kezével játszik:
precíz mozdulatokkal,
feszés élelkel
hajtogat.

Hanyatt fekszem,
hogy el ne nyomjam a szív
lűktetését,
amíg hallgatom, hogyan
zörög az egyszerű, matt papír.

▷ Nagy Márta Júlia A tizenhatodik óta pontosan

Apa, apa, a csontjaid. A csontjaid fölöttem,
A mellemen. A fűben. Azt mondtam, nem.
Megint csak nem; erre te fölémhajolsz,
Csont és fa, zöldellés sehol sem.

A fejem alatt. Átkélik a szemem
A téli éjszakán, a rögökön.
Nem tudom, melyikünk kerekedett
Felül, apa, apa, hallasz? Azonnal
Mondd meg, melyikünk volt előbb
A földben. Pedig nem is kék a szemem,
Csak már nem tudom, hol kezdődsz te,
Hol végződöm én.

Apa, apa, kikaparom a csontjaidat,
És a véremmel összeszenyezem,
Mert elegem van, kurvára elegem,
Hogy nem tudom, meddig tartasz
Bennem, pedig eltemettelek,
És azóta is azt a rögöt keresem,
Borult rám, és sirt helyettem.
Hómezők mellett fekete a szemem,
És varjak vájják ki, ha hazudnék,
Apa, apa, haragszom, értsd meg,
Elegem van, kurvára elegem.
Belőled is, de főleg belőlem,
Hogy mindig az a nőta,
Azonos félelem,
Félelmetes azonosság,
Amit én viszont nem szándékozom
Örökíteni, pedig anyát akartak faragni
Belőlem. Azok levegőből vannak,
Gondoltam, azt nem lehet faragni.
Csak a csuklónkból kopjafát.
Egy kopjafatüندért, lánghajjal,
Árvácskákba öltöztetve,
Nem érdekel, milyen szavakat hagytaál rám,
Ha nem tudok a saját nyelvemen beszélni.
És anyám szép, mint szeptemberben
A paprikavirág mellett az ösvény,
És azt állítja, te én vagy és te vagyok én.
Hát akkor mit vár, csillagos eget,
Álmaiban azon lépdelek,
Mert azt szereti, ha lehúzhat, akkor
Tudja, hogy égig ér.

*
Apa, apa, a bőröd; a bőröd csak nyáron olyan,
Mint az enyém. Telente szép és nyugodt vagyok,
Mint anyám, fekete a szemem és minden másom fehér.

*
Apa, apa, a bokraid, a hajad. Mint
A határban kéklő, százezer szeder.
Lila a kezem a vérüktől, ujjaimról
A csuklómra folyik le. Nincs önzőbb
Annál, aki összevérezi magát a szeptember
Gyümölcsseivel, aztán összemosolyogja
A fél világot, hogy milyen szép ez a hónap,
Nincs önzőbb annál, aki önmagát utálja,
És széttárja a kezét: én mondtam, hogy ne tudd meg.
Most aztán követhetsz a szedercsapáson,
És ne nyávogj, hogy szúr a bokor, a bokrom.

*
Apa, apa, a földed. A földem
Elterülve hét méter szélesen,
Egy csík valakiében, nem is
Csak az enyém. Virágzó szilvafák
A határában, annak, ami nem az enyém,
Csak részben, és mellettem nyúlik el
Lustán és csöndesen két csíkban
Két másik föld, az a két testvérem.
Nem is vettem észre, hogy közben
Tavasza lett, bolyongok a tavaly őszben,
A télben; csak fagyban vagyok nyugodt,
Hófehéren, amikor szikrázok és vakítok.
Hogy mindig valaki mellett leszek,
És megígérem, hogy leszek egyáltalán.

*
Nincs önzőbb annál, aki utálja magát,
És ostorcsapásai átcsapva magán,
Bőrön és csonton úgy ütnek át,
Nem a saját maguk nyomát hagyva,
Kijelölik a réges-régi csapást,
A rácsodálkozást: de szép vagy.
Előbb bonts fel, aztán véleményezz
Vagy köszönj meg.
Én nem köszönök semmit,
Csak káromkodom naphosszat,
Apa, apa, nem köszönöm, nem kértelek.

Újpalotai elégia

Te, aki letéped a csillagokat, szomorú ember,
Lángnyelvekkel övezett a fejed,
Borzas krizantém, szára egy tetemben,
Kiontotta vérét, az ősz összes színét.

Te, aki letéped és felfalod a csillagokat,
És tovább foltozod az eget — helyüket —
Éjszakával, a legtéliesebbel,
Akár az utcák, amelyeken át
Szöktünk és róttuk át a januárt, februárt,
Hogy a diadal tavaszra pocsolóyába hulljon.

Ezek a sáros patakocskák folynak most
Az aszfalt erezetében, amibe botlottunk,
Nem bántuk, volt mibe kapaszkodni.
Ezekben az erekben csorog az eső,
Ihatatlan víz szürke erekben,
Kavicsosak, mint a meszesedő érfal,
Nehézkesen dobban meg a beton
A lábam alatt, a szürke rengetegben,
Meglep, hogy még itt is vannak fák,
Hiába május, elszürkült a világ,
És állok, csak állok rendületlen.
Ólomkatonák sem hittek ennyire töretlen.

Se teáskannák, se ocsmány kiskacsák...
Ne csókkal kívánj nekem jó éjszakát,
És ne altass, ne altass semmilyen mesével.
Kergess inkább el a kenyérvágó késsel,
Aztán tépd le és fald fel a csillagokat,
Világítsák át a torkodat, a gyomrod,
Perzseljének fel telet és éjszakát,
Isten áldjon téged, csillagatlan világ.

Belvedere

fényesre nyalt eresztékeim újra és újra megnyalják a permethideg hullámok, erőből körbemosnak, kilúgoznak minden kapupántot, szívlakatot, ölelő csavaranyát. vén kecske, sós lével folyik a rozsdás föld, patakokban erózió, egyedül a kilátótorony marad, kikezdhethetlen fémtest. mozdíthatatlan, ledobták egyszer a horgonyt, és lenn maradt, tapossa a tengerfenék homokját, ha tudnám, mi tartja ott. *a lélek kész, a test erőtelen.* újra nekifut.

▸ *Hegedűs Ágota*

Lisszaboni esemesek (mindennapi nyüszögéseim)

egy

amint leért a gép kereke a kifutóra, a nehézkedéssel te is a tudómre térdeltél, vagy lehet, hogy még beljebb, lélekebb. *soha. többé. nélküled.*

kettes

mióta itt vagyok, minden reggel futok a parti homokon, fulladásig. így muszáj a szív mellett a tüdőnek is helytállni, dagadni *nélküledde.* *nélküled. soha. többé.*

hárm

neved a parti fövényre írtam méteres betűkkel. lefotóztam, ráültem a gépre. csak a dagály moshat el. így őrizgetlek, utállak, Lisboa. *többé. nélküled. soha.*

tengeri csillag (dagályos)

mindig előre haladni, még ha lassan is. tudom, hogy merre van. onnan hátranézve irigykedni a tengeri csillagra. nehogy, nehogy vissza, előre karrier, pályára állva nevelni, neveltetni, menekülni illemben, táncba, protokollba. sokszor úgy tenni, mintha. a tengeri csillag egyszerre indulhat mind az öt irányba. ha felfordítom, akkor látni, négyszázhatvannyolc csáppal keresi a lassú tánc ragadós mészkövét. amerre az ánusza van, arra tolat, bólogat a Lomonoszovról jött kutatóbiológus professzor. kicsit hátrahőkölök, gyors ez a dagály. ha vissza lehetne csinálni.

kívánságlámpás

fűzért engednek a partról az égre, pislákoló, környezetbarát üstökös. amikor teljesül a kívánság, leesnek a lámpások. ha nem teljesülnek, a lámpás isten hálósobájában az éjjeliszekrényen világít tovább. ha nem tud aludni, rózsafűzért mormol a lámpafénybe.

la casa tomada (az elfoglalt ház)

a függöny megnyúlt sós zsákvászon, átnézek rajta. félrehúdom, kacskamintás mozaikok, fekete foncsorok. naftalinárnyak nyúlnak utánam, majdnem elérnek, az ágyon bűdös dunyha. itt laknak. beljebb lököm az ajtót, nyikorog, pereg a festék, mögötte penészes plafon, megint egy ajtó, hosszú folyosó visszhangzik, kopogva lépek. a nap súrlófénye finom port kavar, a sarokban ferde széktorony. az árnyalak felém indul. megfogja, simogatja a kézfejem. mondjuk ezt csak képzelem.

három emelet lefelé, az ablakok mögé homályos alakok lassú argentin tangója húz, rácsok, a rács mellé még csirkeketrec is, és sehol nincs üveg. törött faszilánkok szöknek. az ablakok nem nyílnak. a lépcső csigalassan visz lefelé, legalul szemben rácsos vaskapu. megtalálom a virágláda alatt a nagy, tollas kulcsot, még emlékszem, milyen, a két tenyerembe sem fért bele, a zsebembe se. fogni kellett. a kéz, ami fogja a rács két vasát, szorul. a tangó zenéjére simítom a homlokom. hideg a vas, vagy csak képzelem?

ez a papám pincéje. azt hiszem, eddig is tudtam. a sarkok, égetett fotópapírról, és egy régi írás sorai lassan úsznak a szemzugba. *permetezőfüzet.* a következő kulcslyukon felém int egy ágy széléről lógó férfikéz, majd lassan felém fordul a tenyér. hív. ráncos, és mélyen ül a pizsok a köröm alatt. benyitok, megfogom, hosszan simogatom a kézfejét. megpróbálom kipiszkálni azt a koszt. menj el, hallom, ez az én házam, a vizes vödör tükrébe óceáni felhők ülnek be pöffeszkedve. nem nézek rá. menj el. képzelem, mennyire szeretné.

Zárójelbezárva

Belelátni a férfiak szívébe.

Romok között sétálgatva keresni valakid.

Úgy olvasni a benzinkút logójának feliratát: hell.

A kezdőkör fehér vonalán sétálgatni az óramutató járásával ellentétes irányban.

Lakatlan szigetre vetődni a szerelmeddel, kinyírni, végső éhségedben megenni, palackpostát küldeni.

Erdei séta közben beszakadni egy József nádor építette pincébe, bokát kifecamítani, és várni, hogy arra jöjjön valaki.

Alufóliát kartonra ragasztva, áll alá tartva napoztatni.

Írásjelekből, sok-sok vesszőből, kettőspontból, zárójelekből pisztolyt rajzolni, és használni.

Pingpongozni vágódeszkával délutánon át.

Vasvillát ragadni, és elüldözni a meztelen szeretőt.

Narvállal kardozok esélytelen, vak, sansz nélküli, sarokba állított bot vagyok.

És röplabdázom a homokban még egy órát azután is, hogy besötétedik, hátha nyeresre fordul.

A black and white photograph of an empty room. In the foreground, a bed with a white sheet and a wooden headboard is visible. The room has three windows with dark frames, looking out onto trees. The walls are light-colored and appear slightly worn. The overall atmosphere is quiet and contemplative.

▮ *Demény Péter*

Nem értem

Egyszer eljön az a reggel,
amikor a hideg halott felébred,
körülnéz, nem érti, mit keres itt,
felkel, elindul, szembemegy valakivel —
fekszel vissza rögtön, kiáltoznak,
hiszen te halott vagy!
nahát, életében sem törődött, csak magával.

De miért feküdnék vissza,
egyetlen rokonaim?
Mert a halott fekszik, csupán ezért,
mert nem illik egy halottnak mászkálni?!
De hát ki mondta, hogy
csak egyféle halott van,
hogy minden halott egyformán viselkedik,
hogy egy halott igazán tudhatná —
nem értem.